

БОГОВІЩА

листопад 2009 року, число 11 (49)

29 листопада народився Григорій Косинка

Коли Григорія Косинку вели на страту, він нібито по-чорному лаявся й одбивався від конвоїрів. Його оглушили прикладом по голові й тільки тоді розстріляли. Невідомо, хто це бачив. Та на Косинку це схоже. Саме непокірність і привела його до смерті.

Його новели часто закінчуються смертю, або герої алансують на краю загибелі. Його біографія — така сама. Він воював у загонах трипільського стамана Зеленого проти більшовиків і денікінців. 1919-го Зелений нібито брав Косинку із собою в поїздку до Петлюри. Обядва радили хлопцеві виїхати за кордон. Але він не послухався, повернувся до Києва.

Тут уже міцно сяділи більшовики. Від письменників вони вимагали однозначності — щоб одразу було видно, де свій, де чужий. Косинка так писати не хотів. От у новелі «Заквітчаний сон» важко вгадати, в якій тюрмі гине дівчина — більшовицькій чи денікінській, адже тюрмники розмовляють російською. Так само в оповіданні «Політика»: хто правий — селяни-середняки, які зарізали незаможника Швачку, чи Швачка, який ненавидів своїх родичів-середняків?

Першу Книжку новел Косинка випустив іще студентом Київського університету. Похвалився професорові Миколі Зерову.

— А що таке новела? — спитав той.

Косинка почав щось вгадувати.

— Ні, — мовив Зеров, — ви скажіть точно, що таке новела в світовому літературному контексті?

Косинку це так зачепило, що він сів за книжки й за якийсь час уже міг би екзаменувати самого Зерова. Але за цими заняттями занехаяв інші предмети, наробив «хвостів» й нібито саме через те пішов з університету.

Та є й інша версія його відрухання. Коли Київський університет більшовики перейменовували на ІНО — Інститут народної освіти, — то зібрали студентів, щоби схвалити рішення. І тут виступив студент Стрілець — таке справжнє прізвище Косинки. Сказав, що перейменування є колоніальним актом. Бо чому в Москві університет може бути, а тут — ні? Нас хочуть зробити провінцією? Збори було зірвано. Університет усе одно перейменовували, а Косинку виключили.

У щоденнику 1925 року Сергій Єфремов записав, що приходив Косинка радитися — що робити? В Америці одне з його оповідань трактували як документ про лихе життя селян в Україні. І тепер від автора вимагають спростування.

— А ви можете по совісті спростувати? — запитав Єфремов.

— Ні! — відповів Косинка.

На нього насилає цензура, його твори затримувала, іноді на кілька місяців. А вона тоді була старанною. Приміром, якогось гумориста за байку «Лев і Осел» могли звинуватити в троцькізмі, адже Троцького

звуть Лев. Це тепер сприймається анекдотично, а тоді було небезпечно.

Тодось Осьмачка згадував, як вони з Косинкою зайшли якось до Тичини. Той казав їм:

— Ви, хлопці, необережні. Проти сили треба бути розумними й хирими, як змії. Влада повинна повірити у вашу доляльність. Інакше вас роздавлить.

Тячива тоді вивчав перську мову й вичитав у давніх текстах, що саме так, щоб вижити, поводитися інакомислячі в епоху наступу ісламу в VIII-IX ст. Тячину така поведінка врятувала. Але Косинка не хотів слухати й сміявся.

У його ранній прозі є фраза: «Місяць на київському небі — як селюк на балу». Сам він був селюк за походженням, але мав у собі стільки природної шляхетності, що цього не могла стерпіти пролетарська влада. А він її дражнив.

Свої оповідання читав так, ніби хотів сказати: «думайте, що хочете, а тільки я сам знаю — радянське моє оповідання чи антирадянське!»

Письменниця Докія Гуменна говорила, що Косинка — це глумлива, саркастична, зухвала посмішка. Мовляв, усе бачу, знаю, розумію — але мені залишається тільки глумитися з вашої глупоти й ідіотизму.

Гуменна 1924 року написала

оповідання «Савка» — про те, як хлопчик Савка зажурився за мертвим Леніним і пообіцяв йти ленінським шляхом. Згодом її передали, що Косинка про цей твір сказав усього лиш: «Папір усе терпить!» Але мовив із такими інтонаціями та виразом обличчя, що це передавали з вуст у вуста, як найкумедніший анекдот. Він вважав, що в Україні тільки два справжні письменники — Стефаник та Винниченко, та й ті живуть за кордоном. Листувався з ними, і це йому пізніше пригадали.

Команду «фас!» дали восени 1929-го. У публічному виступі вождь українських більшовиків Станіслав Косіор назвав Косинку буржуазним націоналістом.

Цитував його слова: «Творча нація — це та, що хоче перемагати інших. Українці не належать до такої нації. Я нещасливий, що належу до пригнобленої нації». Прикметно, що ці слова були сказані Косинкою в приватній бесіді за чаркою...

Коли більшовики розігнали всі письменницькі угруповання, щоби створити письменницький колгосп — Спільку радянських письменників України, — Косинка оголосив, що в цю кошару не піде, краще залишитися «диким». На письменницьких зборах 1933 року заявив:

— Ви кажете, що письменники — інженери людських душ. Згоден. Але ж ви хочете перетворити письменника з інженера на міліціонера людських душ! А це вже дзуськи!

До загибелі залишався рік.

Віктор ГРИНЕВИЧ (За матеріалами «Газети по-українськи»)

Н. П. Сивачук

Орегонізм?.. Гедонізм?..

Гедонізм — це ірраціональна спроба якимось чином повернути себе в утробну нірвану. Те задоволення, яке має дитина від єдності з матір'ю, вона шукає у зовнішньому світі з його безмежними розвагами, що пропонує реклама. Мабуть, такий пошук заздальгідь приречений на провал, оскільки людина шукає те, що існує не у матеріальному світі, а тільки у підсвідомості. Через те, задоволення, які вона може собі знайти, ніколи не задовольняють її, оскільки вони завжди тимчасові. Вони — на зразок їжі. Хіба почуття голоду колись може бути задоволеним? Досвід свідчить, що ніколи: як тільки їжа переварилася, порожній шлунок знову вимагає, щоб його заповнили. Проте існує різниця між наповненням шлунку і задоволенням почуттів. Їжа живить організм і є незамінною для його підтримки, вона може нагромаджуватися, оскільки поживні речовини стають складовими частинами клітин. Значить, вживання їжі все-таки задовольняє потреби організму.

Задоволення, навпаки, ніколи не можуть задовольнити чуттєвий голод, оскільки вони повинні постійно повторюватися, щоб втамувати пустоту та тривогу. До того ж задоволення не можна нагромадити, запастися ним на майбутнє; таким чином задоволення нічого не дають людині, а лише спустошують її.

Маркетинг використовує цю слабкість людини і пропонує їй штучний рай, комфорт, мандри і пригоди. Навала реклами така сильна, що люди починають чекати безперервної насолоди від життя, а коли починають розуміти, що в дійсності все не так, то впадають у глибоку депресію, і життя втрачає для них смисл.

Матеріальні задоволення спустошують людей, їх душі, і така доля кожного з армії споживачів. У людей формуються страхи, які обмежують свободу духу. Саме страхи породжують спроби гарантувати себе у майбутньому. За допомогою запасів грошей, їжі, медичного страхування тощо. Зниження звичного рівня споживання саме і є спробою перевірити, наскільки негативна уява відповідає реаліям і тим самим звільнитися від деяких страхів.

Нині у світі відбувається рух за відмежовування споживання та зменшення соціальної залежності. В Америці навіть з'явилося слово «орегонізм» навіяне психологією жителів штату Орегон.

Орегонізм розуміють як прагнення до способу життя, який

найбільшою мірою підтримує гармонію між людиною та довкіллям. Орегоністи зорієнтовані на задоволення реальних потреб, заплющують очі на те, що вважається престижним у споживацькому суспільстві. Так жителі Орегону (йдеться насамперед про середній клас), намагаються вибирати тільки ті товари, які служать довго: зручні й практичні меблі з натуральних матеріалів; одяг, який не викидають після закінчення сезону; найпрактичнішу побутову техніку, що прослужить десятиліття, не примушуючи споживача ув'язуватися у руйнівну гонитву за новинками...

Кажуть, що в нашій країні насамперед повинна виникнути культура споживання, після чого вже можна говорити про тему свободи, про більший вияв людської особистості і, як кажуть, вивільнення її творчого потенціалу. Сфера контролю за споживанням безпосередньо пов'язана з рівнем розвитку людини і суспільства.

Насамперед кожному потрібно зрозуміти, що достаток може не демонструвати. Тільки в такому разі гонитва за якістю життя перестане бути танталовими муками, споживанням без насичення.

Володимир Поліщук

ЗЕМЛЯК-БАЙКАР

Першого ж дня кожного нового року святкував свій день народження Петро Харитонович Красюк — знаний в Україні поет-байкар і — наш земляк.

Народився у славному і прадавньому селі Трахтемирові на Канівщині. Нема вже того села на карті, накрила, як сумно писав П. Красюк, «Канівська калюжа» та жило воно в незрадливій пам'яті дитинства, у споминах про батьківську хату й добрих земляків, про красу дквововижну: «...але ж оті гори й горби, на яких дерева шумлять, Дніпро з островами на ньому, верболози придніпровські та ліси навкруг села, струмки-ривчаки, що з тих лісів течуть до Дніпра, — яка ж то невимовна краса!..»

Понад півстоліття минуло відтоді, як доля закинула Петра Харитоновича на Рівненщину, а спогад про батьківщину грів, і щиро радів наш земляк кожній вісточці з Черкащини, охоче відписував листи, передавав вітання друзям і знайомим. 1 січня 2009 року Петрові Красюку минуло би 85 літ! Багато подій, багато випробувань умістилося б в ювілейній даті. Рання смерть батька, Трахтемирівська семирічка, Переяслав-Хмельницьке педучилище, до якого вступив 1939-го, а закінчував аж по війні. Між тими датами випала хлопцеві фашистська каторга, концтабір Шівенорфт, з якого визволяли наші солдати пам'ятного 9 травня 1945 року.

З 1946-го й до смерті в Різдві минулого року мешкав Петро Харитонович у с. Висоцьк на Рівненщині. Тридцять вісім літ віддав учительській праці, викладав рідну мову й літературу, керував літературним гуртком, здобувся на чимало почесних звань і відзнак, на щирі людську шану. Поряд із учительським ремеслом П. Красюк писав байки. Власне, віршувати почав ще у Трахтемирівській школі, тоді ж, несподівано для багатьох, отримав благословіння від знаного поета-сатирика Сергія Воскресасенка, теж уродженця Канівщини.

На сатиричну стежку «штовхнула» його, — як завше зізнавався Петро Харитонович, «перша любовна зрада дівчини-ровесниці».

«А сталося це так. Моя сусідка Марійка Литвин прийшла до нас восени, коли на городі дозріли груші. Зайшла в хату і відразу заявила:

— Тітко Галю (так мою матір звали), а я вашого Петра люблю!

— От і добре, Марійко, що любиш. Може, ти грушок хочеш? — відповіла мати.

Марійка ствердно закивала головою і за мить з апетитом взялася за груші. А як ішла додому, мати їй ще й із собою груш дала (може, хотіла майбутню невістку задобрити?) Марійка вийшла з хати, зачинивши двері за собою, потім двері прочинила, просунула в них голівку і сказала голосно:

— Тітко Галю, а я вашого Петра не люблю!..»

Відтак і пройнявся Петро Красюк сатиричним духом. Марійці, правда, вибачив її провину, сказати б, «за давністю злочину», тям паче, що й Марійці, і Петрові було всього по шість літ...

Опанувавши непростий і популярний байкарський жанр, Петро Красюк став одним із кращих майстрів у цьому «гарячому цеху» вітчизняного письменства. Можна додати й те, що він гідно продовжував традиції байкарів Шенченкового краю, від Петра Гулака-Артемівського починаючи. А поряд — Валентин Лагода і Віктор Лагоза, Сергій Воскресасенко і Полікарп Шабатин, Кость Дяченко й Олекса Бакуменко...

В доробку Петра Харитоновича — чотирнадцять збірок віршованих байок, які гідно увінчали творчий шлях нашого земляка. Промовисті вже самі назви книжок: «Премійований Кіт», «Виграш програвшим», «Поголений їжак», «Сміття і Мітла», «Пасивний Бобер», «Ворона на естраді», «Непідкупний Ведмідь», «Регламент для Зайця»... Із плином життя мінялися теми, поповнювалась галерея «антигероїв», відточувалась майстерність. Та завжди гострим був сатиричний зір поета, мудрою — мораль його байок, «запрограмованим» на добро — його серце. «Ніколи не сміявся без любови», — якось сказав про себе один з відомих сатириків. Цю фразу цілком можна адресувати й Петрові Харитоновичу.

Твори нашого земляка відомі не тільки в Україні. Окремі з них перекладені російською, тувинською, єврейською, польською та болгарською мовами. Петро Красюк пошанований авторитетними літературними преміями імені Валер'яна Поліщука та імені Микити Годованця, його байки зустрічаємо на сторінках найповажніших газет і журналів. Охоче друкувала байки, гуморески й сатиричні мініатюри П. Красюка й черкаська періодика.

Невдовзі мав би бути черговий ювілей Петра Красюка — подія в літературному житті Шенченкового краю. У листах він завжди просив кланятися Черкащині, її людям, слав вітання з берегів Горині на Дніпрові береги. Нині ж земляки з берегів Дніпра добрим словом і гарною пам'яттю згадують шановного Петра Харитоновича і вклоняються йому за щедre серце і багату добром душу.

Інна Панчук

Ти — майбутній захисник України!

Джерельний тихий спів води,
Безкрайнії степів простори,
І смерекові ліси,
Широкі плаї, круті гори!

Духмяний хліб на рушнику,
Гостинно розпростерті руки,
Щасливу матері сльозу,
І дідуса з веселим внуком!

За бескиди й дніпровські схили,
За наш пісенний славний рід,
За племін в косах у калини,
І за чумацький небозвід!

За нашу рідну Україну,
Що зберегли за всі віки —
Низький уклін і тричі «СЛАВА!»
Українські захисники!

6 грудня — День Збройних Сил України. Незважаючи на досить невелику офіційну історію українського війська, справжній вік Української армії сягає кількох століть, а її бойові традиції формувалися у важких кривавих війнах і конфліктах від Київської Русі до Великої Вітчизняної війни. І сьогодні солдати і офіцери Збройних Сил України гідно продовжують традиції своїх дідів і батьків. Не всі нині, на превеликий жаль, розуміють значення власної армії, призначення якої захищати суверенітет та незалежність держави від зазіхань зовнішніх агресорів. Бажася жити в мирі — готуйся до війни, говорить мудре народне прислів'я. Армія — це один з основних елементів стабільного і впевненого розвитку Української держави, а тому й рівень забезпечення військових має бути відповідним до покладених на них завдань. На наших військових покладена священна місія — боронити рідну землю, забезпечувати мирне життя свого народу. Історія Української держави і її Збройних Сил свідчить про те, що вони з честю виконують її. А народ відповідає на це любов'ю та пошаною.

Після проголошення в 1991 році незалежності, Україна успадкувала одне з найпотужніших угруповань військ у Європі, оснащене ядерною зброєю та в цілому відносно сучасними зразками звичайного озброєння та військової техніки. На території України на той час дислокувалися: ракетна армія, три загальновійськові та дві танкові армії, один армійський корпус, чотири повітряні армії, окрема армія Протиповітряної оборони, Чорноморський флот. Усього угруповання військ і сил нараховувало біля 780 тисяч чоловік особового складу, 6,5 тисячі танків, близько 7 тисяч бойових броньованих машин, до 1,5 тисячі бойових літаків, понад 350 кораблів та суден, 1272 стратегічних ядерних боеголовки міжконтинентальних балістичних ракет та майже 2,5 тисячі одиниць тактичної ядерної зброї. З цього часу наша держава стає лідером серед колишніх радянських республік у справі створення власної армії, вбачаючи в ній основу і гаранту реальності державності. Уряд України приступив до створення Збройних Сил та інших військових формувань.

Зараз Збройні Сили України готові перейти до більш системного та високого рівня функціонування — до плану дій щодо набуття членства в НАТО. У квітні 2006 року Верховною Радою України прийнято нову редакцію Закону України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу». А служба в резерві буде наближена до прийнятих стандартів країн — членів НАТО.

Сьогодні українська армія проходить складний етап становлення. За плечами військових Збройних Сил України славні традиції предків, великі звитяги козацтва та наших батьків і дідів, які здобували перемогу над фашизмом.

Захист незалежності та територіальної цілісності рідної землі в усі часи був покликанням та обов'язком справжніх чоловіків. Я вірю в те, що українська армія стане національною гордістю, гарантом стабільності та безпеки України. І я переконана, що у будь-якій ситуації Збройні Сили України надійно захистять територіальну цілісність України і не допустять появи іноземних військ на нашій землі.

Сердечно вітаємо вас, шановні чоловіки, із Днем Збройних Сил України. Бажаємо здоров'я, щастя, благополуччя, родинного затишку, добра та достатку вашим оселям.

Сілівейстр Ірина

Запали свічку жертвам голодомору

Ця стаття покликана розпочати обговорення уроків, які Україна повинна засвоїти через призму вивчення і осмислення Голодомору 1932-33 рр. Ми бачимо це як роздуми про історичну пам'ять, яка через факти та їхню об'єктивну інтерпретацію допоможе Україні вже сьогодні будувати своє життя свідомо і з перспективою на завтрашній день.

У цьому році минає три чверті століття з того часу, як комуністичний сталінський режим здійснив чергову, найжахливішу спробу знищити український народ.

Сьогодні вже доведено, що Голодомор 1932-33 рр. був штучно організованою акцією проти українців, які не бажали бути слухняним елементом тоталітарної радянської машини. Жертвами голоду стали мільйони людей. Кожна родина в Радянській Україні і на Кубані втратила когось із рідних. Моя родина з боку і батька, і матері не були винятком. Як і родини багатьох людей, що читають цю статтю. Це була одна з тих вселенських катастроф, після яких народи відходили у небуття.

Але, не дивлячись на страшні втрати, Україна вижила. Проте, це вже була інша країна. Її долю було штучно змінено, її місію в світі намагалися стерти. Десяткам мільйонів людей спробували силою нав'язати інше життя, ворожий світогляд.

Понад півстоліття цей геноцид залишався викликом минулого, на який українська нація не могла дати відповідь. Ініціатори і виконавці Голодомору, їхні політичні нащадки намагалися зробити все, щоб пам'ять про цю трагедію зникла назавжди.

Однак, незважаючи на всі заборони, утиски, репресії, Україна пам'ятає людей, що були вбиті тільки за те, що прагнули жити на своїй землі як їм хотілося, як заповідали їхні батьки.

Усі ми — діти і онуки тих, хто врятувався. Нас могло бути в кілька разів більше. І всі, кого ми зараз не дорахувалися — це наші рідні, чії душі не народилися у цей світ, бо хтось хотів насильно створити «світле комуністичне майбутнє».

Наш святий обов'язок перед минулим — вшанувати пам'ять загиблих. Встановити пам'ятники, запалити свічки, прочитати молитви, впорядкувати могили, розповісти про них нашим дітям. Але це далеко не все. Голодомор не є проблемою тільки минулого — він є

проблемою сучасних українців і буде проблемою прийдешніх поколінь, якщо ми не зробимо висновки.

Пам'ять про жахи голоду перетворилася на біль і СТРАХ, які глибоко засіли у душі кожного, хто пережив 1930-ті роки, і передавалися далі на генетичному рівні.

У цьому вступному слові неможливо проаналізувати усі наслідки Голодомору для України — з цієї теми вже оприлюднено багато досліджень, де науковці детально реконструюють механізм застосування терору голодом і його жахливі результати.

Висновок єдиний — Голодомор змінив етнічний склад населення України і на рівні підсвідомості, на рівні менталітету і світогляду він досі негативно впливає на нас.

Отже, усвідомлення значення Голодомору — це саме той шлях до себе, прагнення досягнути власну сутність. Україна починає сприймати свою історію через призму доказів, фактів, а не ідеологічних настанов різних «доброзичливців».

Це прецедент, який повинен бути застосований і до інших складних сторінок історії. В жодному разі не для її перекручування у той чи інший бік. А тільки заради відновлення справедливості. За свою правду треба боротися. Це важко, але як по-іншому? Тільки так нас будуть поважати у світі.

Тому я закликаю усіх українців долучитися до вшанування пам'яті жертв трагедії. Вивчіть історію своєї родини, поставте свічку, допоможіть впорядкувати забутий цвинтар — це маленькі кроки, які об'єднують країну і допоможуть їй стати вільною.

Літературна студія імені М. Бажана

Наталія Мурзак

ЗІВ'ЯЛИЙ БУКЕТ

І настала осінь за вікном...
Опадає листя золотаве.
У задумі сяду за столом,
Пригадаю тихо щось цікаве.
...Вітерець хитає сонне гілля,
Осінь впевнено крокує уперед.
Деся святкують молоді весілля,
Я ж — дивлюся на зів'ялий свій букет.
У пам'яті весь час стоїть той вечір:
Міцні обійми, ніжний поцілунок...
Ти шепотів лише приємні речі
І залишив букет у подарунок...
Не знала, що усе митне так швидко,
Що осінь листям вкрис все байдуже.
Букет зів'ялий на столі ще видко.
Але не бачу, де є ти, мій друже...

* * *

Яка приємна несподіванка —
Через роки почути голос твій!
Щось глибоко в душі заворушилось,
Скрутилось, зашипіло, наче змій.
Як і колись, твій голос врівноважений,
Спокійний і тривожний водночас.
Тобі дзвонити так і не наважилась,
Хоч спогади з'являлися щораз...
Хай світять зорі, сонце хай всміхається
Тобі й мені, всім людям на землі.
Усе чудово, серце лиш здригається:
Через роки
я чую
голос твій!..

Віталій Олексієнко

ДРУГА АНТИВІТЧИЗНЯНА

садок вишневий коло гетто.
війна над вишнями гуде,
а українець сліпо йде
«за родину! за сталіна!» померти
отак-от гупо, що ні в сих, ні в тих,
ні риба, ані м'ясо — безголів'ям,
мій дід ще молодим затих «во ім'я»...
та соловейко сірий не затих.

АЛЬТЕРНАТИВИ

Зачинюся на ніч у собі (або у кімнаті).
Засну, щоб натрапить на сні (або плазму).
Повні вуха напхаю музики (або вати).
Збожеволію (чи з усіма повірю у казку).
Розпланую свій час (або рахуватиму гав).
На ліжку (або на дні озер сутінкових).
Розчинивши світло цукром в нічній каві,
Скуштую світ дійсний... (чи іграшковий?)

Таня Хорькова

* * *

Тобі, такому теплому, як літо.
Я шлю цілунки, як привіти.
Тобі, єдиному зі всіх,
Хто зрозуміти мене зміг!..

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ З ЕРОТИЧНОЇ ЛІРИКИ

Шалений запал, пристрасне стискання,
І танець язиків, нестримне поєднання...
Гарячий подих шию обпікає,
Вже тіло зовсім спокою не знає!
Блукають всюди руки й губи...
Із шиї на живіт, із живота — на груди...
Усе нестримнішим бажання це стає,
Перед очима світ вже розтає...
Злиття, екстаз, і плач, і сміх:
Ми забуваємо про все і всіх!..
Ти — шал, ти — щастя, ти — усе!
Кохання радість нам несе.

Оля Мартинюк

ЦИГАРКА

Недопалок, а гарна.
І трішечки вульгарна.
Забута білим світом,
Не знаєш, де подітишся.
Колись — натхненниця митців,
Художників і співаків:
В уста їх ніжно цілувала
І тихо душі спопеляла...
В чужій уяві малювала
Шедеври світу вікові...
Тепер непотребом ти стала,
Припавши тілом до землі!..
Себе тобою вже не гріють
І розгадати вже не мріють.
В душі лиш недогарки.
...Чи жінка, чи — цигарка?

* * *

Моя рука в твоїй руці,
А зверху — синє небо.
Під небом — хмари в молоці.
Чого в житті ще треба?

Як треба ласки і тепла —
Мені ти їх даруєш.
Запрагнуть дотику вуста —
Ти тут же їх цілуєш.

Повіє холодом німим —
Усмішка не зітліє.
Мені морози не страшні:
Твоя любов зігріє.

Артур Цикалюк

* * *

Дві
ворони
цілуються
на горбку
посеред
поля.
хіба —
лиш лебеді —
любов?
Чорні
теж у повнім
праві —
власний
світ.

Інна Цюпа

* * *

Я хочу скласти щось оптимістичне,
Весняне, тепле і реалістичне.
Та щось думки мої спинились,
Спіткнулись, змерзли і стомились...
І хочеться скоріше їх збудити,
Весняний промінь в серці запалити,
Щоб він горів, щоб навіть і зимою
Горів і грів любов'ю нас з тобою.
О весно красна, не барися,
Скоріше квітами приснився!
Візьми до себе ніжних нас,
Щоб зупинився зимній час!

Марина ГРУШЕЦЬКА

Як хочеться дожити до весни ...
Почути спів пташок у гаї,
Дійти до берега Десни,
Закутатись в блакитній хвилі.

І мріяти, і сподіватись,
Вперед дивитись в майбуття
І не на мить не озиратись
І не блукати навамання...

Як хочеться здійснити
нездійснене
Зробити, що запланував,
Але усе це нескінченне,
А часу обмаль – вже нема!

Прийшов кінець всьому
так швидко,
Що наче в світі не жив
Не встиг залишити і сліду
По течії як завжди плив.

Не хочу подвигів творити,
Аби ж дожити до весни,
Почути спів пташок у лузі
І досягнути висоти!

Рядки лягають на папері,
Думок самотніх течія.
Неначе відчиняю двері
Для почуття, що окриля.

Воно охоплює все тіло
Росте напруга у душі
І мов стає все зрозумілим,
Що хочу бачити в тобі.

Ти обраний іще з дитинства
В тобі і сила, й духу міць.
І блиск в очах твоїх іскриться
Небесна даль, озер блакить.

В моїй уяві ти був принцом,
Герой на білому коні.
І врятував для тебе —
принцип
Мене із вежі самоти.

Чекать тебе, як знадобиться,
Усе життя готова я
І вже спокійно мені в серці,
І вже щаслива, не сумна.

Люба донечко, моє ти янголятко.
Втіха матері, розрада у житті.
Як люблю тобі співати —
Ти завжди живеш в моїй душі.

В тебе, моя любя, на долоньці
Усі мрії- спогади мої.
Ти завжди світитимеш як сонце
У тобі зміст всіх моїх років.

Із твоїм дзвінком веселим сміхом .
Прокидається усе живе й цвіте
Ти єдина мамина утіха
Мила й найдорожча за усе!

Любовь вдруг вспыхнула во мне
И пламени костра изривей
Я слышу песни в тишине
И кажется весь мир красивый

Прекрасней чувства в мире нет,
И нету чувств для нас дороже
Тепло любви должно нас греть
Не оставлять рубцы на коже.

Цветы цветут ради любви.
С любовью в землю их сажают
Чтоб пожинать тогда плоды,
И доставляют любимым радость.

Любовь нужна всем на земле
Иначе жить без смысла можно.
Как пересохший в зной ручей
Она заполнит влагой может.

Любовь та крепнет с каждым днем.
Подобно камня гранит
И высечь золотом на нем:
«Любим лишь тот, кто смог любить»

Я не о том, и ты не об этом.
Все мы пищинки на этой планете
Каждый пытается, что то постичь
В гору ползет и с горы уже летит.

Все доставая тяжелым трудом
Каждый стремится – на каждом везло
Цель избирая к ней тянешься ты.
Грезя быстрее добиться мечты

Падает снег, иль краснеет закат.
Некогда стать, обратить туда взгляд
Так каждый день улетел навсегда
Кончилась жизнь. Не вернуть никогда.

Маме

Стоит стена надежная в степи
Казалось, что всегда надежной будет.
Как огонек вдали горит.
Всегда укроет нас от бури

От ветра защитит спасет
И в стужу лютою согреет
Укроет и создаст уют
И никогда о том не пожалеет.

Ее мы часто забываем
Порою не благодарим
И как всегда, когда имеем
Не замечая оскорбим.

Но не бывает жизни вечным
Все что когда-то рядом есть
И время может не излечит
Потери тяжелой вечный крест

Вот и стена не сможет
Стоять так вечно и молчать.
Уже не так, и стены точит
Времен прошедших старина.

А как она нас защищает
И до конца последних дней
От ветра и от зноя псара
От малых и тяжелых бед.

Всего на свете повидавши,
Пыталась зло предотвратить
А мы того не осознавши
Хотели сами победить.

Ну что ж не поздно ль для раскаянья.
И поздно что-либо вернуть
И тратит силы на рыданья
Пройдя сначала весь свой путь.

Сказать спасибо никогда не поздно
Ведь лучше поздно чем уж никогда
Пока горят на небе звезды
И есть надежда в нас и теплота.

Спасибо, что была ты рядом,
Спасибо, что смогла всегда помочь.
Спасибо, что ты всю жизнь до остатка
Ты защищала нас и день и ночь

Оксана КОЧУБЕЙ

Осінь доля

Осінь пора... Осінь любов.. Осінні зустрічі... Хіба ж не восени стається все найдивніше і найпрекрасніше? Так, з цікавості запитую, чи то просто...

В пахучу пору золотавості днів і ночей. В пору падолисту закоханих слів, поглядів, подихів... Навіть весна деколи не може зрівнятися з цим сплетінням фарб і почуттів, з цим тихим шелестінням змерзлої вночі горобини, з вітром непосидючим, що аж од нього слюзи... А може, то не від вітру, а від того чекання на вітрі?..

Гарно, дуже гарно-тихо біля горобини вночі і біля квіток у листі жовтому, і біля когось-чогось... А кого — чого?.. Поряд лише ж осінь... Сипле листям, наче як хто посіває зверху ...

Сіріє. Знову вечір. Ще один. Знову чекання. Таке не вірне, як і завжди. А хіба може бути інакше, коли любимо? А потім — кроки в осінь. Мабуть, за нею... Швидесенько, щоб не згаяти ні хвилиночки, щоб надивитись і нарадітись усьому, що дає вечір сьогоднішній.

Бо ж таки дочекалася... Бігом, бігом, бігом ...

Шаленими кроками в осінь... А потім додому, щоб руки нагріти, бо ж вечір таки холодний. А любов, а щастя... Що то... Не встигла й надивитися...

Осіній листочок на пам'яті

Кожен день гарний. Кожен день усе гарніший... Байдуже, що холодно. Кожного року є такі холодні, осінні дні, але ж прекрасність та — незмінна... Така велична, грізна, аж трохи кам'яна якась, але водночас проста і ніжна. Деколи аж хочеться підійти і притулитись. І байдуже, що...

Нічого особливого, та разом з тим — безліч усього. Наче як у листі — мільйон фарб намішано, яку не візьми, а вона по-своєму осіння... І здається мені, що це вже не перша осінь така. Не перша... Але незмінна, як і краса ота — велична, грізна, кам'яна, але водночас проста і ніжна... Чому так? Дивина... Та ще й голос той у душі звучить до сих пір. І слова ті осінні всі до єдиного пам'ятаю. Чому запам'ятала їх? Не повинна ж була. Але звучать — ніде не дінеш, бо слів із пісні...

Справді якось холодно. Хоча, як приспівати в осінь, то аж серце горить, аби лиш встигнути, ну, хоч на мить. І тоді не стає ні холоду, ні печалі, ні згадок, ні... Залишається одне до осені казати — dum spiro spero...

Ой, слідоочки-золоточки, мої милі-любі
Ой, за вами поспішними і я спішу в згуби...
Ой, слідоочки-золоточки —
я б за вами всі світочки
Ісходила б ізлітала ...
Доки серцем вас не знала — то й біди не мала.

Ой мій милий, ой коханий, ой не йди так стрімко
Дай хоч серцем ті слідоочки поцілую зірко...
Не спіши мій милий, не спіши коханий
Дай хоч слідом за тобою пройду я весняно...
Ой, слідоочки-золоточки,
Душа плаче гине,
Хоч милого не цілую, то до вас прилину.

Зазолотила мені осінь дорогу собою
Зазолотила-обвінчала мою душу з тобою
З тобою-весною з любов'ю-журбою

Зазолотила-завітчала серце твоїми очима
Зазолотила-заступила сонце твоїми плечами
Твоїми устами-весною, моєю любов'ю-журбою.

Золотить осінь, кружляє листями
Тобі під ноги лє роси чисті
А мені — ворожить на вікнах ранкових
Малює твій погляд святий волошковий...

Осінь листя (осіння журба)

Осінь самотнє листя додому...
І я, як те листя, самотня додому...
Наче біжу. Немов поспішаю я до розлуки
Чи може до Вас? Цілувати Вам руки?

Осінь листя летить, обпадає, зникає...
А в серці моєму печаль не минає...
Чому ж я біжу? Чому поспішаю я до розлуки
Чому так боюсь цілувати Вам руки?

Осінь листя — тремтливе, жагуче, крилате...
Йому в цій осінній порі уже не кохати
А мені... Ще трішки... Ще крок до розлуки
Мабуть не судилось мені цілувати Вам руки...

Впали краплі дощу у медову шаль...
Нам літо в розлуку дано.
Жаль...

Падають краплі.
Біжать в далечині.
Та скоро вже осінь для нас
Обзолотиться височинь...

Редакційно-видавничий центр «Софія» пропонує видавничо-поліграфічні послуги високого рівня:

- виготовлення макетів обкладинок та палітурок;
- палітурні роботи книг, наукових робіт, канцелярських документів;
- підготовка до друку і видання книжкової продукції;
- виготовлення ескізів та друк візитних карток, запрошень, вітальних листівок, буклетів тощо;
- за бажанням автора РВЦ на професійному рівні редагує всі види текстів: наукові, науково-популярні, публіцистичні, художні.

Отож, запрошуємо до співпраці. Гарантуємо доброзичливе ставлення та добротність виконуваних робіт. Чекаємо вас за адресою: м Умань, вул. Садова, 28.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: вул. Садова, 28, м. Умань, 20300, кімната 327.

Свідectво про реєстрацію — ЧС — 479 від 16. 06. 2005 року

Редактор ПОЛІЩУК Петро Миколайович

Віддруковано з оригінал-макета ІІІ Жовтий О. О. 20300, м. Умань вул. Садова, 28 Тел. 067 77 30 197 • 097 9 467 467